Proč a kterak lidé žijí.

Předneseno v podkrkonošské dědině.

(Dokončení.)

Tak žijí lidé.

V těch čtyřech lidech zachyceno je téměř všecko lidstvo.

V prvých dvou lidé zlí se všemi svými odstíny. I lidé zlí, kteří nejsou vinni, že jsou zlí, nechť již trpí či jsou šťastni, i lidé promyšleně zlí, ať již jsou trestáni či odměňováni.

Oni dva jsou jen krajními mezníky té velké části lidstva, která souhlasně pojí se k zákonům přírody, aby ztrpčila život ostatních lidí, učinila ho obtížnějším a strašnějším. O všech těch lidech lze říci: "Lépe by bylo, aby se byli nenarodili!" Ale oni se rodí, žijí a plně vyžijí.

Jsou to lidé, o nichž víme po jejich smrti, proč žili. Aby působili bolest, pláč a utrpení těm, s nimiž se stýkali, nad nimiž vládli. Aby spolu se zákony přírodními byli metlou lidstvu a semeništěm bídy, utrpení a bolu. Proto oni, aspoň mnozí z nich, umírají uspokojeni a s jasem v tváři. Těší je vědomí, že dokonale vyplnili svůj úkol.

Jen lidstvo nad jejich hrobem si oddechne a praví: "Opět o několik méně!" Snad netuší, že tisíce nových se rodí.

V těch druhých dvou zobrazeni jsou lidé bezvýznamní, ať již šťastni, ať nešťastni: ti lidé, kteří žijí jen proto, aby žili, kteří trpí jen proto, aby dále bezvýznamně mohli trpěti. I tento způsob života může býti promyšlen či nezaviněn.

To je druhá část lidstva.

Jedni z nich trpí a strádají; ale i živočichové trpí a strádají—aniž ví kdo, proč. A druzí jsou šťastni a spokojeni, živí své psy a vodí je na ulici. Všichni, žijíce jen tělesně, podobají se mravencům a živočichům. Při jejich smrti stojíme s údivem nad jejich rakví a tážeme se: "Proč tito lidé žili?"

My nevíme, proč žili, neboť nevíme, proč žili živočichové. Jsou to pápěrky bez ceny a významu, jež kdesi vznikly, chvíli neseny byly větrem a pak v bláto zapadly, jako tisíce a tisíce jiných. Oni časem cítí tu svou bezvýznamnost a proto tak těžko umírají. Chtěli by žíti, neboť jejich život, to byla péče jen o jejich život a proto se rmoutí, mají-li ho opustiti. Lidstvo v nich neztrácí ničeho. Jediný jejich význam—musíme to připustiti—jest bezděčná jejich práce na pokroku lidstva. Ale i stádo mrví půdu, na níž se pase.

Tak žijí skoro všichni lidé. Jsou buď metlou lidstva, buď bezvýznamným živočichem! — Někteří šťastně, jiní nešťastně; někteří beze své viny, jiní zúmyslně, ale všichni důsledně a důkladně.

*

Jest již jen jeden způsob života! Jaký by to mohl být? Člověk nemůže jinak žíti, než jak schopnosti jeho mu dovolují, nemůže žíti andělsky, jsa člověkem, ne živočišně, jsa také živočichem.

Může žíti jen lidsky! Tím dáno je vše. Může v životě svém užívati jen svých lidských schopností. Ne může, ale musí, činí-li nárok na jméno "člověk".

Jde o tyto schopnosti.

*

Roztřiďme vše, co jest na naší zemi. Lze to učiniti dle vlastností, jimiž se věci podstatně od sebe liší. Dělíme: Nerosty, rostliny, živočichové, lidé. Však nesmíme zapomínati, že tu nejsou přesně ohraničené meze, ale zcela nenáhlé, sotva patrné přechody, na nichž nejlépe osvědčí se správnost i nesprávnost našich karakteristických dělidel. Při dělení však přihlížíme k dokonale vytvářeným rodům a pravíme:

Vše, co na světě jest, lze rozřaditi do čtyř tříd. Ty jsou:

1. Nerosty v nejširším významu; t. j. hmota neživá; jsou to prvky a jejich sloučeniny.

2. Rostliny. — Jsou to tytéž prvky a jich sloučeniny, avšak s význačnou schopností rostlin: samostatným vzrůstem.

3. Živočichové. Toť opět prvky a jich sloučeniny se vzrůstem a schopností význačnou živočichům: pohybem vůlí ovládaným.

4. Lidé. Lze i zde říci: Toť prvky a jich sloučeniny, nadané vzrůstem a pohybem vůlí ovládaným a těmi ještě schopnostmi, jimiž lidé podstatně od živočichů se liší.

Dělení to ukazuje zřejmě nenáhle onen přechod od neživé hmoty ku člověku a na první pohled činí zjevným, kterak každá třída, krom své význačné schopnosti má i všechny schopnosti třídy nejblíže nižší. (Tedy na př. člověk všechny schopnosti živočicha, i nemůže, má-li žíti a býti člověkem, těchto schopností zanedbávati. Musí podobně jako živočich pečovati o chléb starati se o zachování sebe, po případě v manželství o zachování celého rodu.)

Ale nezapomeňme druhého: — Každý jedinec jisté třídy, nemá-li býti řaděn do třídy nižší, musí nejen míti schopnost jeho třídu karakterisující, ale musí této schopnosti též užívati a ji projevovati! Neboť zajisté semeno rostlinné má schopnost vzrůstu, ale pokud neprojevuje je hmotou neživou. Vejce ptáka má schopnost vzrůstu i ovládaného pohybu, však pokud schopností těch neužívá, je hmotou neživou.

Tak jest i s člověkem. Jeho zárodek je hmotou neživou. Jeho embryo jest rostlinou v našem širším smyslu. Jeho dětství—někdy i celý život, jak jsme viděli — jest živočišný. Na tak dlouho, pokud neužívá schopností, jež výlučně člověka karakterisují.

A tyto schopnosti? Je to rozvoj rozumový a chopnost účinné a nezištné lásky.

I živočichové mají rozum v širším významu. Nejsou však schopni jeho rozvoje. Včely a mravenci důmyslně žijí, ale žijí tak od věků. Rozvoj rozumový je příznakem lidí.

Tak je i se schopností nezištné lásky.

Láska živočichů je jen pohlavní, t. j. sobecká, jak toho žádá zachování rodů. — Taková jest i pohlavní láska lidí. Některé druhy živočišné projevují ovšem též vyšší náklonnosti—vděčnost a přichylnost; nesmíme však zapomínati, že tyto náklonnosti jsou založeny pouze sobecky. Pes, kůň, opice i lev dali až dojímavé důkazy své vděčnosti a přítulnosti, však jen k těm, kteří jim činili dobré!

Schopnost milovati nezištně, milovati nepřátele má jedině člověk. I on došel k ní teprve po dlouhém rozvoji.

Milovati nepřátele prvý Kristus učil, ale milovati nezištně, t. j. bez odměny, ani křesťanství nedovedlo. (Své zákony mravní odůvodnilo slibem: Čiňte dobré, abyste po smrti byli odměněni. Zdaž tak i živočich nelísá se k pánu svému čekaje odměny?) Proto mluvíme o lásce nezištné; ale mluvíme též o účinné, t. j. nepřestávající na slovech a citech, ale přecházející ve skutky.

Teď tedy schopnosti, jimiž člověk podstatně od živočichů se liší! Toť schopnosti, jichž člověk musí užívati a je projevovati, má-li býti člověkem. Síla a velikost jich dána jest dobou a jejím rozvojem. Není tedy řečeno, že lidé lidsky žijící, musí státi na výši toho rozvoje. Stačí, když k němu pracují a se blíží.

*

Již tedy víme, kterak lze lidsky žíti:

"Život svůj vyplniti nejen živočišnou péčí o tělo, ale především také péčí o duši, o její pokrok rozumový a mravní. Rozumem svým ovládnouti zákony přírodní, jež člověku život stěžují a děsné jich účinky buď omeziti, buď dokonale odstraniti ba více: zákonů těch užíti ve prospěch lidstva! — Stavěti hráze zlobě lidí zlých, pečovati bezděčně zlé a oduševňovati lidi bezvýznamně, živočišně žijící. Rozumem i láskou hojiti a léčiti své i jiných lidí bolesti a neštěstí, nechť zaviněná či nezaviněná. Rozumem i láskou pracovati o duševním pokroku sebe i lidstva!"

Život touto prací vyplněný — toť ideál lidského žití. Ideál, jehož člověk může i má dojíti!

Žili tak někteří lidé všech věků, žijí tak mnozí lidé i dnes. Ti tvoří třetí — poslední skupinu lidstva. O lidech těch víme, proč žijí: Aby připravovali lepší příštího lidstva! Oni jsou spasitelé, připravující "království boží na zemi"!

Pro ně a toliko pro ně nestačí více naše srovnání světa s mraveništěm a uchýliti se třeba ku přirovnání jednoho z těchto lidí:

Na zemi je lidstvo, jako osení v polích.

Jsou lidé špatní a zlí, jako koukol v polích, jenž vyt'at a na oheň uvržen bude.

Jsou lidé všední a bezvýznamní, jako plevy v klasech obilných.

Jsou lidé pracující o pokroku mravním a rozumovém, touhou prodchnutí po dobrém a láskou ku všemu, co vyšlo z rukou božích— to zrna obilná, jež vzrostou a užitek přinesou stonásobný! *fr.*

Jak mlynář na forta vyzrál.

Humoreska K. L. Těmy.

Stáli tu proti sobě na Mohylnické pasece, nad poraženým velkým dubem a hádali se spolu o sto šest; dvě rázovité figurky, takřka pro malíře, ale každá jiná. Jedna vyčouhlá, v šedivém krátkém kabátku, mysliveckém klobouku, s vousy, jako liščí ohony, rudým nosem, krátkou ulmačkou v ústech a tlustou tobolkou, čouhající z náprsní kapsy: to byl pan lesní Drahorád. Druhá zavalitá v popelavém kabátě s věčně umoučněnou čepicí, pod níž vyzíral as padesátiletý obličej, široký, výrazný, plný potutelného čtveráctví: to byl pan otec Lacina ze "Spáleného mlýna" tam dole pod strání na Volšovském potoce.

Ještě se pořád hádají, a oč? Inu, jindy o celý kulatý svět, dnes ale náhodou o ten kulatý kmen, tady mezi nima, — jehož potřebuje pan otec jako soli na hřídel pro svůj mlýn. Jsou to dva staří, povedení kohouti;. Volšovská hospoda by mohla o jejich veselých hádkách vypravovat! ....

"A to jste mne potřeboval až sem do těch horoucích skal tahat a citírovat, vy Rybrcoule," durdil se pan otec, "takové nekřesťanské peníze chtít sto osmdesát zlatých! Za ty mám dvě krávy a ještě kozu."

"Tak si kupte krávy," smál se mu lesní, "a udělejte si z nich hřídel a z té kozy lopatky."

Pan otec neodpověděl, ale vytáh' z kapsy žlutý skládací metr a dal se znovu, bůh ví již po kolikáté, do měření kmene. Naměřil průměrnou tloušťku 60 centimetrů, délku něco přes 5 metrů, pohlédl přes brejle na lesníka a prál: "Zač by to přišel u vás kubický meter? Asi za dvacítku! Hledejte si toho blázna, kdo vám ji za něj dá."

"Ale vždyť vás pane Lacino, nenutím!" krčil lesní levým ramenem, jakoby měl v pravém kycht, "kupte si, nekupte, mně je to jedno; na druhý týden ho pošlu s ostatním dřevem na Prahu a je odbyto."

"Vždyť je dobře, vyřídíme," smál se pan otec "za čtyři neděle se přijdu na něj zase podívat, ještě zde bude!"

Teď toho měl ale lesní dost. Zrudnul v tváři jako zoun, a udeřiv zlostně holí o kmen, až to lesem zapráskalo, zaklel: "I prach set jedna zadino! A kdybych ho měl sám dolů skutálet — za týden je pryč, to vám povídám! Myslím, že mne dost dlouho znáte!"

"Ba škoda, že se tak dlouho známe," odsekl mu už také podrážděně pan otec; "a vy pořád proti mně taková houžev, tak neužiý, jakoby vám každý ten plavajz zde k srdci přirostl. Poslední moje slovo: sto padesát za ten dub dám, ale, ani krejcar víc!"

"Nemohu, kamaráde," bránil se již o celý hřebík mírněji lesní. "Kdyby byl ten plavajz můj, dal bych vám ho třeba presentem, ale takhle na mou duši nemohu...."

"No tak se na to vyspěte," loučil se již také utišený pan otec, podávaje Drahorádovi přes kmen ruku na rozloučenou, "a jářku, což zejtra, hodíme si?" "No, přijdete-li?" "Ale bodejť ne, kdyby ševci padali!" "No, tak sláva, ale ten dub za sto osmdesát, jinak ne!" "Sto padesát." "Ale kde!" — "No, uvidíme!" —

*

Hospoda na Debrné leží hezky stranou od mlýna jako od fořtovny, na samých hranicích revíru Mohelnického; pivo tam nestojí také za nic, ale — lesníci a mlynáři z okolí mají tam už od nepaměti svůj "vekslf"; což bylo viděti také patrně příštího večera. Před samou hospodou sešly se právě dvě bělavé postavy. Není ještě tak tma, abychom jich nemohli rozeznati. Jedna zavalitá, s padesátiletým obličejem, plným potutelného čtveráctví —druhá, podivně zakrsalé chlapisko, s dlouhým tělem na poměrně krátkých a trochu zakroucených nohách, s tlumokem na zádech a silnou holí v ruce; může mu býti asi třicet let. Chlapisko to, přiblíživši se k zavalitému popelouši, v němž jste ovšem na první pohled poznali pana otce Lacinu, uctivě smeká, stane a vyřizuje "pěkné pozdravení od pana otce ze — Spáleného mlýna...." "Cože? Od koho?" ptá se překvapený Lacina. "Od pana otce ze Spáleného mlýna!" vyřizuje krajánek poznovu. "No, tohle se zas jednou povedlo," propukne pan otec, "hehehe, človiče, kdo pak vás k téhle lži naved'? Vždyť já jsem na Spáleném mlýně!" Krajánek se zarazil. "Je-li možná!" koktá, ale v okamžiku se vzpamatuje z rozpaků: "Vašemu se také říká Spálený? Já jdu ze Spáleného u — Netolic, od strýčka."

Tahle duchapřítomnost vykutáleného špatenky se panu otci zalíbila. Hodil po krajánkovi okem, jakoby mu chtěl říci: "Inu, ty kluku umíš lhát," avšak pobídl ho dobromyslně na litřík, chtěje ho vzíti v hospodě pro radost lesníků trochu na veselé examen. Krajánek se ovšem nedal dvakrát pobízet.

V hospodě bylo ještě prázdno. Dva džbánky poručil pan otec a dvakrát sýra. Když spláchli první žízeň, začal pan otec: "Tedy u Netolic mlýnu vašeho strýce říká se také Spálený? Tomu nemohu uvěřit." "Jako že se jmenuju Jezevčík...." "Kterak že?" Jezevčík. Matěj Jezevčík." Pan otec si vzpomněl na ty krátké, pekařské nohy krajánkovy, které opravdu byly tak trochu jezevčí; měl co činit, aby utajil smích. Krajánek vida, jak to panu otci okolo koutků pohrává, domníval se, že mu opět nevěří; i vytáhl honem na důkaz svou pracovní knížku, aby ho přesvědčil. Skutečně, zde to stálo pověřeno obecním starostou i hejtmanstvím černé na bílém: "Matěj Jezevčík z Vimberka." Pan otec se na to divné jméno chvilku dívá .... v tom jako by mu elektrika hlavou projela, trhne sebou, zastrčí si knížku rázem do kapsy a plácne důvěrně udivenému krajánkovi na rameno: "Poslyšte, Jezevčíku, vy rozumíte špásu, co?" "Ale bože!" roztává krajánek mžikem a špicuje uši. "Vy mi tedy pomůžete dnes provést malou švandu, za kterou dostanete šest litrů piva a dobrý fedrunk. Platí?" "Ale bože, pane otče!" "Umíte trochu skákat?" "No moc ne." "Ale, takhle na střevíc od země přec." "No, bodejť ne, — na loket s vejší!" "Trefa! Tak si tedy tamhle odsedněte stranou, neříkejte nikomu své jméno, ale stavte se, jako byste byl ušlý a ničeho si nevšímal, však dávejte na všecko pozor, abyste věděl, co dělat, až na vás zavolám. To je všecko, co od vás chci; teď si dejte nalejt, i tu máte něco pro dlouhou chvíli!" A vytáh' čtyři krátké i podaroval jimi šťastného Jezevčíka, který se také hnedle odžebroval se svou "husou" — na druhý konec světnice, k malému stolu do kouta, aby si tam spokojeně pochutnával na lážové večeři, co zatím pan otec spokojeně si nacpával porcelánku a rozloživ u velkého stolu nohy na trnož, se šibalským úsměvem, však spolu s jakous nedočkavostí pohlížel ku dveřím, brzo-li se mysliveckým rámusem rozlítnou.

Netrvalo dlouho, rozlítly se a do nich vstoupí s hlasitým "Sláva! Na zdar, už je tu," lesní Drahorád s adjunktem Šramotou. "O mne jakživo není", vítal je rozmarně pan otec, "ale milostivá vrchnost si dala na čas. Už jsme mohli prohnat jednou bulku kolem." "No, však my to doženeme!" A mžikem byly brašny i pušky na hřebech a lesníci za stolem. Kleli na ty set pitomé sluky, že letos tak slabě táhnou; pan otec je škádlil, že táhnou dost, ale že se musí jejich tahy znát, že sluky každý třetí rok mění svou maršturu, aby myslivcům spletly fiňáry a zahvízdaly jim o pár honů dál své Palmarum larum. Myslivci se přeli, že pan otec slukám tak málo rozumí, jako oni luhům, pan otec zase se honosil, jakým býval druhdy Nimrodem, než sem přišel, co lišek na Šumavě postřílel, ale jak ho to časem všechno přešlo; jen honba na jezevce že by ho ještě těšila. Kdyby se tak někdy událo, na jezevce že by si ještě rád se svým starým jezevčíkem vyšel, a to že by koukali!"

"Vy máte jezevčíka?" podivili se oba lesníci jedním hlasem.

"A jakého!" mlaskl si pan otec a hrdě hodně zdlouha se napil: "Pochybuji, jestli jste kdy takového samce viděli!"

"Oho!", durdil se lesní. "Co má být na něm zvláštního? Tenký, dlouhý, krátké nožičky, špičatá kušnička? Co dál?"

"Ale ta jeho dressura!" dráždil je pan otec, "ta dressura! Přijďte se na něj podívat a smeknete, jak tu jste!"

"No, no, no co pak dělá za divy?" zvídali oba lesníci jeden přes druhého.

"Předně rozumí na zavolání všemu a neublíží ani kuřeti. Potřebuju na něj ale jen mrknout, a skočí vám na prsa!"

"Cože, jezevčík a skočí?!!" řehtali se oba lesníci jako nezavření. "Vám na prsa," doložil pan otec se zvýšeným důrazem.

"No, dovolte, zač pak nás máte? Vždyť jsme od řemesla, staroušku!" chechtal se lesník Drahorád, poklepávaje Lacinovi na rameno: "Jezevčík neskáče!"

"Na loket s výši přeskakuje hůl jako hračkou." — "Pak to ale není jakživ žádný jezevčík." — "Když vám ale povídám, že je: Pravý, nefalšovaný jezevčík." "S nízkýma nohama, dlouhým tělem —?!" "Ano." — "Ten jakživ nemůže tak vysoko skákat. Holá nemožnost!"

"A jak pak zná panáčkovat! Postaví se jako svíčka a vydrží vám stát pět minut na jedné noze. A jak apportuje! Špendlík vám najde a přinese jako komptev." — "Hehehe, naposled řekněte ještě, že chytí zajíce." "To ne, toho nemůže dohonit, vždyť jest to jezevčík: ale ryby chytá jako vydra!" — Oba lesníci byli celí vyjevení. Zvláště Drahorád: "Pane otče, buď to není jakživ žádný jezevčík, anebo nás nestydatě kašparujete!"

"A vsaďme se, pane lesní, že je to pravý jezevčík! Vsaďte se, oč chcete, že vám všechno to dokáže, jak povídám!"

"Inu, pardie, teď toho mám dost.... rozhorlil se Drahorád: "Sázím se o milion!"

"To ne, ale o ty tři desítky, o které se při tom kmenu rozcházíme," nabízí Lacina. — Tři desítky! — Hm, ty lesního předce jen zarazily, leč adjunkt ho ponoukal ku smělosti: "Že skáče na loket s výše? Že apportuje špendlík, že chytá ryby, že stojí na jedné noze? To není možné! Vsaďte se, pane lesní, honem vsaďte se, než couvne!"

Lesní se napil, udeřil pěstí o stůl a: "Tedy, jak stojí sázka? Je-li to skutečný pravý jezevčík a umí-li vše to, co povídáte — nedáte za ten kmen než 150; jinak ho ale koupíte za hotových 180! — Platí?" "Platí!" plácl vesele Lacina. "Pane adjunkte, hospodo — vy jste svědky! A teď: Jezevčíku, pojď sem!" A z druhé strany světnice, za stolem z koutku vyskočil nepovšimnuté, do legrace patřičně rozjařený krajánek, jak na obrtlíku a postavil se před lesníky na jednu nohu. "Ejhle můj pravý a skutečný Jezevčík!" představoval ho se smíchem pan otec. "Nestojí-li jak svíčka? Jezevčíku hop!" a milý Jezevčík přeskočil hůl, kterou mu Lacina na loket s výši nastavil jako jeden Sokol. Než pak se lesníci z překvapení probrali, už jim strkal pan otec pod nos pracovní knížku Jezevčíkovu, aby se přesvědčili, že je to úředně zjištěný, skutečně pravý a nezfalšovaný Jezevčík!"

"A na mou duši, i nohy má do X!" řehtal se adjunkt.

"Pane lesní, poukázku na kmen za 150!"

"I prach set jedna zadino!"

Co tomu říkáte?

My nabízíme jedno sto dolarů odměny za každý případ katarhu, který nemůže býti vyléčen lékem Hall's Catarrh Cure.

F. J. Cheney & Co., majitelé, Toledo, O.

My níže psaní jsme znali p. F. J. Cheney po 15 roků a uznáváme jej za poctivého a spolehlivého ve všech jeho obchodních transakcích a finančně schopného k provedení jakéhokoliv obchodního závazku, jež firma učiní.

WEST & TRAUX, velkoobchodní lékárníci, Toledo, O.

WALDING, KINAN & MARVIN, velkoobch. lékárníci Toledo, O.

Hall's Catarrh Cure se užívá vnitřně, účinkuje přímo na krev a slizné blány. Svědectví jsou zaslána zdarma. Na prodej u všech lékárníků. Cena 75c. láhev.

Hall's Family Pilulky jsou nejlepší.

OMAHA-CHICAGO
ILLINOIS CENTRAL
CENTRAL MISSISSIPPI VALLEY ROUTE
RAILROAD
MINNEAPOLIS AND ST. PAUL

"The Limited," evening train, and "The Express," noon train, from Omaha for Chicago.

UNEXCELLED SERVICE

Day train and evening train from Omaha for Minneapolis and St. Paul.

Tickets of agents of connecting lines.
W. H. BRILL, Dist. Pass'r Agt., Omaha.

A. H. HANSON, G.P.A., Chicago. J. F. MERRY, A.G.P.A., Dubuque.

Hus a Žižka.

Krásné dva litografované obrazy představující české velikány Husa a Žižku, hodící se pro spolkové a veřejné místnosti, jakož i pro rodiny, máme nyní na skladě. Prodáváme je oba po $1.00, aneb co premii k Pok. Západu za doplatek 50c. Pokrok Západu, Omaha, Neb.

Proč nejste silni?

Je to jen otázkou času, kdy dlouhotrvající nesnáze jater a ledvin budou míti za následek konečný úpadek zdraví. Předcházeti může nechuť k jídlu, zácpa, slabost, nespavost, bolesti v zádech, mražení, horečka a jiné příznaky, jaké pozorujeme, když jsme se nastudili nebo přepracovali. Konečně příznaky tyto stanou se prudkými a my poznáme, že nějaká nemoc zachvátila naše tělo. Za obyčejných okolností vyžaduje to mnoho měsíců nežli se vyléčíme.

Není žádného léku tak dobrého pro všecky nemoce jater, ledvin a zažívání jako

McLean's Liver and Kidney BALM

Osvědčil se za dlouhou dobu, co se ho už užívá a proto je také po něm stálá poptávka po mnoho už roků. Tisíce rodin má ve svých domácnostech Dr. J. H. McLeana jaterní a ledvinový balsam stále po ruce.

Vyrábí jedině The Dr. J. H. McLean Medicine Co., St. Louis, Mo.

Do Montgomery a okolí.

Jelikož náš dlouholetý jednatel, p. F. V. Staněk se z Montgomery odstěhoval, jsme povinni vzdáti mu za jeho dlouholeté a nezištné působení v zájmu našem srdečné díky a doufáme, že i v novém domově svém pro listy naše nadále působiti bude.

Jednatelství po panu Staňkovi přijal z ochoty vlastenecké všeobecně a chvalně známý rodák pan Josef E. Sokol, kterýž všem našim odběratelům poslouží správně a svědomitě jako činil pan Staněk a prosíme, aby se všichni v zájmu našich listů na něho s důvěrou obraceli. V úctě,

Vyd. Pokroku Západu, Hospodáře, Knih. Americké a Knihovny Hospodářské.

Do Chicago, Illinois.

Oznamujeme tímto ct. krajanům našim, že převzal jednatelství Pokroku Západu, Knihovny Americké, Knihovny Hospodářské a Hospodáře známý tamnější krajan, p. Josef Skalský, číslo 675 Loomis ulice. Pročež upozorňujeme každého, by v zájmu časopisů našich se na něho s důvěrou obrátil.

V úctě *Vydavatelstvo.*

Rozkošné podnebí.

První běloch, kterýž na půdu utahskou vkročil, páter Silvestre Velez de Escalante, kterýž dorazil k velkému solnému jezeru dne 23. září r. 1776, napsal do svého denníku: "Zde podnebí jest tak lahodným vzduch tak příjemným, že jest to pravou rozkoší dýchati, jak ve dne, tak i v noci." Podnebí utahské jest jedním z nejbohatších darů matky přírody. Zvláště na březích jezera solného a na 50 mil daleko v každém směru — to nejkrásnější podnebí nalézáme. Aby umožnilo se osobám pokochati se v krásách přírodních a v podnebí tamním a aby lacino dostati se mohli do zdravotních, léčebných a výletních míst v Utah, UNION PACIFIC snížila cenu do Ogden a Salt Lake City na jedno jízdné za obě cesty, s přirážkou $2.00, od břehů missourských, kteréžto snížení vstoupí v platnost 21. června, od 7. do 10. července, 18. července a 2. srpna. Lístky zpáteční platny budou do 31. října 1909.

Městská úřadovna: 1302 Farnam ul., OMAHA, NEBR.

Stroje na ploty.

Tři různé druhy, 50 velikostí. Cena $4.00, $10.00 a $15.00, s dodávkou na nejbližší stanici. Pište si pro obrázkový cenník.

Eureka Fence Mfg Co. Richmond, Ind.

ROBINSON FENCE MACHINE

S. & B.

vrtáky děr kůlových. Pracují v každé půdě a nemají sobě rovna. Vyvrtá se díra 2 stopy hluboká ve 2 minutách. Zřízením zavedení, snižujeme cenu pro příštích třicet dní. Pište si o cenník.

Eureka Fence Mfg Co., Richmond, Ind.

Cechové a jejich zápas o samosprávu.

Nákladem Pok. Záp. vydána byla v brožurce přednáška pod výše uvedeným názvem, kterou připravil p. L. J. Palda pro literární klub Astorovy knihovny v New Yorku a upravil pak pro měsíčník Midland Monthly. Tento český překlad přednášky tvoří brožurku 40 stránek, obsahující vyobrazení Jana Husa, Jana Žižky, Jana Amose Komenského a Josefa Jungmana. Cena pouze 10c., třeba v kolkách. Dva sešity měsíčníku Midland Monthly, obsahující tutéž přednášku v angličině, za 25ct. Pokrok Západu, Omaha, Neb.